

Tai susiję su kiekvienu iš mūsų! Norite žinoti, kas bus toliau? Skaitykite šį straipsnį ir užpildykite taloną.

ATEITIS BE ILIUZIJŲ

Jau seniai pasaulis tapo vis daugėjančių katastrofų liudininku. Sausros, potvyniai, viską niokojančios audros ir žemės drebėjimai be perstojo seka vienas po kito. Tūkstančiai žmonių žūsta baisiose nelaimėse jūrose, žemėje ir ore. Milijonai badauja. Daugelis šalių negali išmokėti skolų. Karai, liaudies sukilimai, maištai, gyventojų perteklius ir nesiliaujančios ekologinės katastrofos, žiūrint į ateitį, visa tai kelia baimę.

Daugelis šių įvykių yra aiškiai išpranašauti Biblijoje (žr. Matą 24, 4–31; Luką 21, 25–28; Apreiškimo 6, 12–17; Apr 16, 17, 18 skyriai). **Dievas visada įspėdavo žmones apie būsimus teismus, kurie užgrius juos kaip bedievystės pasekmė** (žr. Izaijo 24, 5–20; 46, 9.10; Amoso 3, 7; Apr 1, 1).

PRAEITIES PAMOKOS

Dievas pranešė Nojui apie artėjančią tvaną, Abraomui ir Lotui – apie Sodomos ir Gomoros miestų sunaikinimą, o Mozei – apie Egiptui skirtas bausmes.

Visi šie įvykiai užrašyti dabartiniams laikams kaip pamokantys pavyzdžiai, kurie turi mums parodyti, kad Biblijos pranašiški įspėjimai nepaprastu būdu išsipildė ir išsipildys ateity (žr. 1 Kor 10, 6–12; 2 Pt 2, 5–9; Hbr 4, 11).

Įtikinantys, atkaklūs Dievo įspėjimai vaizdingai yra parodyti taip pat ir mums, paskutiniajai kartai,

Trijų angelų žinios įvaizdžiu;

ją mes randame Biblijoje, Apreiškimo 14-ame skyriuje. Ši žinia - tai paskutinis Dievo kvietimas, kurį Jis siūlo visiems žmonėms prieš Jėzaus Kristaus, kaip Karalaus ir Teisėjo, antrąjį atėjimą.

Ši žinia skelbia rimčiausią, kokio nerasime visoje Biblijoje, išėjimą prieš prasidedant Dievo teismui.

1. „**Bijokite Dievo ir atiduokite Jam pagarbą, nes atėjo Jo teismo valanda; nuolankiai pašlovinkite dangaus ir žemės, jūros ir vandens šaltinių Sutvėrėją**“.

2. „**Krito, krito didžioji Babelė, kuri savo paleistuvingo įniršio vynu apgirdė visas tautas**“.

3. „**Kas garbina žvėrį ir jo atvaizdą ir priima ant savo kaktos ar ant rankos jo ženklą, tas turės gerti Dievo įniršio vyno, įpilto ir neatmiešto Jo rūstybės taujėre, ir bus kankinamas ugnimi ir diena šventųjų angelų ir Avinėlio akyse; jų kentėjimų diemai rūks per amžių amžius, ir jie neturės atilsio nei diena, nei naktį – tie, kurie garbina žvėrį bei jo atvaizdą ir ima jo vardo ženklą**“ Apreiškimo 14, 6–11.

Šis raginimas kiekvienam turi gyvybiškai svarbią prasmę! Tačiau, kaip mes galime išvengti to, kad negarbingume minėto žvėries ir jo atvaizdo ir nepriimtume jo vardo ženklą, jeigu mes nežinome, ką jie reiškia? Čia pažinimo stoka turi mirtinas pasekmes. „**Mano tauta naikinama, nes jai stinga pažinimo**“ Ozėjo 4, 6 (plg. Izaijo 29, 13–14).

Tačiau Dievas iš anksto apreiškė, kad Jis nori dovanai suteikti pažinimą nuoširdžiai tikintiems žmonėms (žr. Patarlių 2, 1–7; Dan 12, 4.10; Mt 7, 7–8).

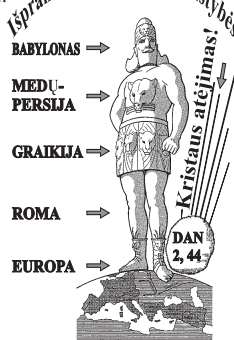
„**Sakykite: 'Kaip Aš gyvas, – tai Viešpaties Dievo žodis, – nenoriu, kad nedorėlis mirtų, bet noriu, kad nedorėlis sugrįžtų iš savo kelio ir būtų gyvas. Sugrįžkite, sugrįžkite iš savo nedorų kelių, kad nemirtumėte, Izraelio namai!**“ Ez 33, 11 (plg. 2 Pt 3, 10–11; Mal 3, 18 – 4, 2).

Ką reiškia žvėris su ypatingu vardo ženklų? Prieš imantis tyrinėti, kas yra žvėris, mums reikia išsiaiškinti tikrąją ir istorinę įvykių esmę bei raidą iki žvėriui atsirandant. Geriausia pradėti nuo pranašo Danieliaus knygos, kurioje didingai išpranašauti įvykiai nuo VI a. pr. Kr. ir iki mūsų dienų.

Ten panaudotų simbolių išaiškinimas pavestas ne žmogiškiems ateities spėliotojams. Biblijos pranašystės – tai iš anksto parašyta istorija. Pati Biblija ir duoda mums supratimo raktą (žr. 2 Pt 1, 20).

Dan 2, 27–45 parodytos statulos skirtingos kūno dalys simbolizuoja tiksliai pasaulio istorijos eigą nuo Babilono karalystės iki šiandieninės Europos. Lygiagrečiai Danieliaus 2-ajam skyriui 7-ame skyriuje yra pavaizduotos būsimos pasaulinės valstybės su jų ypatingomis žymėmis „**žvėrių**“ pavaldau:

„**Šie keturi galingi žvėrys – tai keturi karaliai, kurie iškils žemėje... ketvirtasis žvėris reiškia, kad bus ketvirtoji karalystė žemėje...**“ (Dan 7, 17.23)

Dan 7, 3 skaitome: „**Keturi galingi žvėrys, besiskirantys vienas nuo kito, išnirs iš Jūros...**“ „**Jūra**“, arba „**vanduo**“ pranašystėje reiškia „žmones, minias, tautas ir kalbas“ – žr. Apr 17, 15 (plg. Iz 8, 7).

LIŪTAS

„**Pirmasis buvo kaip liūtas...**“ Dan 7, 4 (plg. Dan 2, 37.38). Taip pavaizduota **Babilono imperija** (gyvavusi 608–538 m. m. pr. Kr.), kuri pasaulyje viešpatavo pranašo Danieliaus laikais. Dar šiandien Berlyno muziejuje „Pergamon“ galima stebėti sparnuotais liūtais – tų laikų istoriniais liudytojais.

MEŠKA

„**Žiūriu, išnirs kitas žvėris, antrasis panašus į mešką, stovinčią ant užpakalinių kojų su trim iltimis nasruose. Jam buvo pasakyta: 'Pakilk! Suryk daug kumų!'**“ (Dan 7, 5) Šis žvėris reiškia tą patį, ką ir statulos sidabrinė krūtinė ir rankos (Dan 2, 32.39). Tai valstybė, kuri pakeitė Babilono imperiją, – **dvivaldiška Medų-Persiją** (538–331 m. m. pr. Kr.). Tai buvo į dvi dalis padalyta valstybė, kurią pradžioje valdė medai, o vėliau – persai. Abi statulos rankos ir meška, stovinti ant užpakalinių kojų, aiškiai parodo šią savybę: viena valstybės pusė bus stipresnė už kitą. Trys iltys simbolizuoja valstybes, kurias užkariavo Medų-Persija. – tai Babilonas, Lidija ir Egiptas.

LEOPARDAS

„**Po to, man stebint, štai išnirs dar vienas, panašus į leopardą. Žvėris turėjo keturis paukščio sparnus ant nugaros ir keturias galvas; jam buvo duota valdžia**“ (Dan 7, 6). Šis žvėris taip pat randa savo atvaizdą Dan 2, 32.39. Tai buvo **graikų viešpatystė** (331–168 m. m. pr. Kr.) su Aleksandru Makedoniečiu

priešakyje, užvaldžiusiu Persiją, kuri po jo mirties suskilo į 4 dalis (Diadochų karalystės), pavaizduotas keturiomis galvomis (Makedonija, Frygija, Sirija ir Egiptas).

KETVIRTAS ŽVĖRIS

„**Paskui nakties regėjimuose išvydau ketvirtą žvėrį, keliantį siaubą, baisų, be galo stiprų, geležies dantimis. Jis visa rijo, daužė į šipulius, o kas buvo likę, trypė kojomis. Jis skyrėsi nuo ankščiau pasirodžiusių žvėrių ir turėjo dešimt ragų**“ (Dan 7, 7). Šis žvėrį vėl randame Danieliaus 2, 33.40.41. Tai buvusi po Graikijos didžioji valstybė, **imperiškoji Roma** (168 m. pr. Kr. – 476 m. po Kr.). Šis žvėris iš esmės skyrėsi nuo visų kitų, pranašo Danieliaus kada nors matytų, todėl jis negalėjo išsamiai jo aprašyti. „**Dešimt ragų**“ reiškia, kad „**iš šios karalystės iškils dešimt karalių**“ (Dan 7, 24). Tai istorinis faktas, kad Romos imperija 476 m. po Kr. subyrėjo, ir jos vietoje susiformavo 10 vokiečių kunigaikštysčių, kurios šiandien sudaro Europos valstybes. Lygiagrečiai Dan 7, 7 jos pavaizduotos Dan 2, 42–44 statulos pirštais. Tai buvo šios gentys: 1. alemtai (Vokietija), 2. frankai (Prancūzija), 3. anglosaksai (Didžioji Britanija), 4. burgundai (Šveicarija), 5. vestgotai (Ispanija), 6. svevai (Portugalija), 7. lombardai (Italija); 8. gerulai, 9. vandalai, 10. ostgotai.

MAŽESNIS RAGAS

„**Man besistebint tais ragais, žiūriu, išdygo tarp jų dar vienas, mažesnis ragas. Trys ankstesni ragai buvo išrauti su šaknimis, kad šiam užtektų vietos. Šis ragas turėjo akis, panašias į žmogaus akis, ir įžūliai kalbančią burną**“ Dan 7, 8.

Įvairūs tapatybės požymiai:

1. Jis iškilo tarp 10 ragų (karalysčių), ir trys iš dešimties ragų buvo išrauti išvirtinant jo galybei.

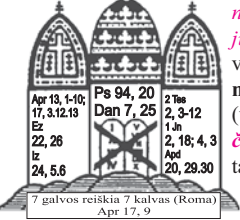
2. Dan 7, 24 pasakytas: mažesnis ragas turi iškilti po 10 ragų atsiradimo.

Pasaulinėje istorijoje tik viena galinga organizacija atitinka šį aprašymą. Pačioje Romoje, žlugusios pasaulinės imperijos centre, po 476 m. po Kr., iškilo popiežystė, vieno žmogaus valdoma katalikybė. Formuojantis jos valdžiai, „**buvo išrautos**“ trys vokiečių tautos: **gerulai, vandalai ir ostgotai**. Romos imperatoriaus Justiniano įsakymu 533 m. po Kr. (Codex Justinianus) Romos vyskupas buvo paskelbtas visų krikščioniškų bažnyčių galva. Kai paskutinė iš trijų arjonų genčių (ostgotai), kuri priešinosi šiam įsakymui, 538 m. po Kr. imperatoriaus Justiniano karvedžio Belizarijus buvo nugalėta ir išvyta iš Romos, įšviešpatavo politinė popiežiaus Roma **pranašo numatytam laikotarpiui**. (Žr. žemiau!)

3. Dan 7, 25 parašyta: jis „**neduos ramybės Aukščiausiojo šventiesiems**“ – tai nurodo į didelius krikščionių persekiojimus. Nė vienas istorijos žinovas negali nepripažinti, kad ir šis iš anksto nuspėtas faktas išsipildė popiežijoje. Baisūs Viduramžių persekiojimai (deginimai ant laužų, procesai prieš eretikus, kryžiaus žygiai) – vienas iš žinomų ir niūriausių istorijos skyrių.

4. Toliau: „... užsimojęs pakeisti švenčių dienas ir Įstatymą...“ Popiežiškioji sistema faktiškai pakeitė Dievo Įstatymą – 10 įsakymų, kur **antrasis įsakymas: „nedirbsi sau drožinio nei jokio paveiklo... nesilenksi jiems ir negarbinsi jų“** iš Katekizmo pašalintas visiškai, o **ketvirtasis įsakymas – apie sabbatos šventumą** (vienintelis įsakymas „švenčių dienos“ atžvilgiu) pakeistas, ir Viešpaties poilsio diena perkelta iš septintosios dienos į pirmąją savaitės dieną

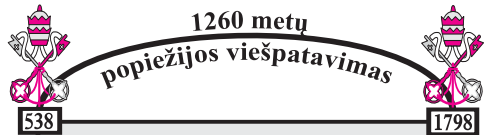

(plg. 2 Tes 2, 3–4; Ps 94, 20). Popiežiaus pakeitė Dievo garbinimo „švenčių dieną“.

Buvo įvesta klaidinga garbinimo diena. Pirminės nekontamos šabo (sabbatos) dienos vietą (plg. Išėjimo 20, 8–11; 31, 13.16.17; Ezekeelio 20, 12; Izaijo 56, 2.3.6.7; Psalmynas 89, 35; Hbr 4, 1–11; Jok 2, 10), **septintosios dienos**, kurią šventė Kristus ir apaštalai (Lk 4, 16; Mt 24, 20; Apd 13, 42; Hbr 4, 10.11), užėmė **pirmoji savaitės diena** (pagoniška saulės diena), kurios Viešpats niekada neliepė švęsti, atvirksčiai – netgi išpėjo Savo tautą apie tai (Aprėišimo 14, 9–11; 16, 2; 19, 20; plg. Ezekeelio 8, 16–18).

5. „Žvėriui buvo duotas snukis didžiulis ir piktodžiauti... Ir jis, atvėręs nasrus, piktodžiavo Dievui, niekino Jo vardą, Jo buveinę – tuos, kurie gyvena danguje“ Aprėišimo 13, 5–6 (plg. Dan 7, 8.25; Dan 8, 25; 2 Tes 2, 3–4). Kaip Biblija apibūdina piktodžiavimą Dievui? Kadaise Kristui prikišo piktodžiavimą: „...Tu, būdamas žmogus, dediesi Dievui“ (Joną 10, 33). Apie kitokią piktodžiavimo formą skaitome Luką 5, 21: „Iš kur šitas piktodžiavimas? Kas gi gali ateisti nuodėmės, jei ne vienas Dievas!“ Abi formos paminėto piktodžiavimo pasitvirtina popiežijoje („Mes užimam visagalio Dievo vietą šioje žemėje“). Popiežiaus Leono XIII Enciklika, 1894 06 20). Dažnai popiežių vadina „šventuoju tėvu“, nors Jėzus uždraudė taip kreiptis į žmones (žr. Matą 23, 9), taip vadinti galima tik Dangiškąjį Tėvą (žr. Joną 17, 11).

6. Dan 7, 25; 12, 7 ir Apr 12, 14 pranašų išpranašauta popiežijos viešpatavimo trukmė **trys su puse laikotarpio**, Apr 11, 2 ir 13, 5 – **42 mėnesius**, o Apr 11, 3; 12, 6 – **1260 dienų**.

Bibliškas mastelis pranašiško laiko skaičiavime – **1 diena = 1 metai** (žr. Ez 4, 6 ir Sk 14, 34) aiškiai parodo, kad visi šie nurodyti laikotarpiai iš esmės reiškia tą patį laiko periodą – 1260 faktiškų metų. Laikotarpis tais laikais reiškė vienerius metus. Mėnulio metai turėjo 360 dienų. Vienas mėnulio mėnuo turėjo 30 dienų (plg. Pr 7, 11.24; 8, 4). Atsižvelgiant į tai, 3 ½ laikotarpio (metų) reikia padauginti iš 12 mėnesių = 42 mėnesiai. 42 mėnesiai dauginasi iš 30 dienų = 1260 dienų, arba 1260 faktiškų istorijos metų.

Iš tikrųjų išpranašautas laikotarpis tiksliai išsipildė popiežijos istorijoje. Ostgotų sunaikinimas **538 m. po Kr.**, kaip paskutinio besipriešinančio popiežijos viešpatavimui „rago“ išrovimas, visuotinai pripažintas popiežijos politinio viešpatavimo pradžia. Jeigu mes prie šios datos pridėsim 1260 metų, gausime **1798 m. po Kr. g.** Tais metais per Prancūzų revoliuciją generolas Bertjė popiežių Pijų VI paėmė į nelaisvę. Popiežius Pijus VI mirė kalėjime. Tad išsipildė ir ši pranašystė: „Jei kas ima į nelaisvę, į nelaisvę ir eina“ (Apr 13, 10). Popiežija daugiau niekada neturėjo tokios akivaizdžios galybės ir įtakos, kaip iki šiolei. Išgalėjo demokratinė konstitucija ir Roma paskelbta respublika. Taip buvo sutriuškinta politinė popiežijos galia. Taip, kaip tai buvo numatyta pranašystėje po 1260 metų.

Apr 13, 1–10 trumpai apibūdinta viso popiežijos viešpatavimo istorija, kaip ji iškyla iš subyrėjusios pasaulietinės Romos imperijos, 1260 metų valdo, o galiausiai gauna mirtiną žaizdą.

7. Apr 13, 3 parašyta: „Vieną jo galvą aš regėjau lyg mirtinai sužeistą, tačiau jos mirštamoji žaizda užgijo. Ir visa žemė stebėdamasi nusekė paskui žvėrį“ Darosi aišku, kad ši valdžia egzistuos iki Kristaus atėjimo (Dan 7, 21–22).

8. Laiko atkarpoje, kai buvo padaryta mirtina žaizda ir vėl atstatyta valdžia, akiratyje pasirodo dar vienas žvėris: „Ir aš regėjau dar kitą žvėrį atslenkant nuo sausumos. Jis turėjo du ragus, panašius į Avinėlio, bet kalbėjo kaip slibinas. Jis naudojosi visa pirmąjo žvėries galybe jo akivaizdoje ir verčia žemę bei jos gyventojus garbinti pirmąjį žvėrį, kurio mirštama žaizda užgijo“ (Apr 13, 11–12).

Kokia valdžia čia turima minty?

Simboliai:	Reikšmė:
1. Atslenka nuo sausumos (Apr 13, 11)	1. Iškyla iš naujos, arba mažai apgyvendintos žemės.
2. Ateina žlugus žvėriui, išnirusiam iš jūros (1798 m. Apr 13, 3.10).	2. Tampa tauta, žlugus popiežiškai valdžiai (1763–1800 m. m.).
3. Turi du ragus, panašius į Avinėlio (Apr 13, 11).	3. Du krikščioniški principai suteikia jam jėgos (pilietinė ir religinė laisvė).
4. Ant ragų nėra jokių karūnų (Apr 13, 11).	4. Ne monarchija, o respublika.
5. Kaip ir pirmasis žvėris naudoja valdžią (Apr 13, 12).	5. Tampa stipriausia pasaulio valstybe.

Pasaulio istorijoje tik vienai valstybei tinka šie penki pranašiški požymiai, tai – Jungtinės Amerikos Valstijos, kurios susivienijo 1763–1800 m. m. Iš **Apr 13, 11–18** matome, kad Valstijos savo įsitvirtinimą pradeda kukliai, o paskutiniaisiais laikais perauga į galingą pasaulinę valdžią. **Išpranašauta, kad Amerika, patvirtinama žvėries atvaizdą, paruoš žmones garbinimui žvėries, kurio mirtina žaizda užgijo.** Šis žvėries atvaizdas yra tikslī kopija to, kuo buvo popiežija 1260 metų savo viešpatavimo laikotarpiu. Pavaizduotas garbinimas verčia daryti vienareikšmę išvadą, kad kalbama apie religinę-politinę valdžią.

Dan 3, 5.10.14.18.28. aiškina, kad žmogiškų atvaizdų ir valdžios simbolių religinis garbinimas prilygsta stambeldystei ir prieštarauja 2-ajam Dievo įsakymui (Iš 20, 4–6). Sekmadienis yra valdžios simbolis, ženklas popiežiaus autoriteto, galinčio įgyvendinti savo įstatymus (**Žr. žemiau, kaip save pristato Katalikų bažnyčia!**). Pranašystė mums atskleidžia, kad padarydama „atvaizdą“, Amerika vers švęsti sekmadienį (*priimti* „žvėries ženklą“). Atvaizdas – tai ne kas kita, kaip ekumeninėje bažnytinėje sąjungoje atpuolęs protestantizmas, kuris susijungus su valstybine valdžia, kad jėga įdiegtų religinius įstatymus. Šiam nurodymui apie sekmadienio šventumą paklus visas pasaulis (žiūrėk knygą „Didžioji kova“). Popiežijos išdidumas pasireiškia tuo, kad ji išdrįso pakeisti Dešimt Dievo įsakymų. Tai bus lemiamas ateities klausimas, lemiantis gyvenimą ar mirtį (žr. Apr 13, 14–15): paklusti Dievui ar žmogiškiems nutarimams (žr. Mal 3, 18–19; Apr 16, 2).

Atkreipkite dėmesį, kad dabartiniu laiku Amerika „**daro didžius stebuklus, net žmonėms matant muleisdina ugnį iš dangaus į žemę**“ (prisiminkime 1945 m. ant Chirosimos nemustą atominę bombą, arba aviacijos karą Irake ar Amerikoje kilusio charizmatinio judėjimo tariamą ugnį); **Jis klaidina žemės gyventojus ženklais, kuriuos jam leista daryti žvėries akyse** (žr. Mt 24, 24), **Jis liepia žemės gyventojams padaryti atvaizdą žvėries, kuris gavo žaizdą nuo kalavijo, tačiau išgyveno**“ (Apr 13, 13–14). **Popiežija pretenduoja į tai, kad šabo (sabbatos) pakeitimas – jos reikalas, ir vertina tai kaip savo valdžios ženklą religiniuose klausimuose** (plg. Dan 7, 25): „**Sekmadienis – Katalikų bažnyčios nuostata, ir jo šventimas bus pateisintas tik pagal katalikiškus principus. Visame Šventajame Rašte nuo pradžios iki pabaigos nerasta nė vienos eilutės, kur būtų pateisintas kassavaitinių pamaldų perkėlimas iš paskutinės savaitės**

dienos į pirmąją savaitės dieną“ (Catholic Press, Sidney, 1900 08 25).

„Mes švenčiame sekmadienį vietoje šabo [sabbatos], **nes katalikų bažnyčia 364 metais Laodikieš visuotiniame susirinkime šabo šventumą perkėlė į sekmadienį**“ („The Convert’s Catechism of Catholic Doctrine“ – iš Gajermano raštų, kurie 1910 01 25 gavo iš popiežiaus Pijaus X „apaštališkąjį“ palaiminimą).

„Septintąją dieną – šabą [sabatą] šventė Kristus, Jo apaštalai ir pirmieji krikščionys; šventa diena ji buvo pripažįstama tol, kol Laodikieš visuotinimas susirinkimas panaikino jos šventimą, o po to uždraudė septintosios dienos – šabo laikymąsi su anafemos (prakeikimo) grėsme“ (William Prynne, išžymus anglų teologas, ištrauka iš jo veikalo „Dissertation on Lord’s Day“, p. 32).

„Šabas, įžymiausia Įstatymo diena, tapo Viešpaties diena. Ji nepakito ir Kristaus skelbimo metu (nes Jis sakė, kad atėjo ne panaikinti Įstatymo, bet jį įvykdyti), tačiau Bažnyčios autoriteto įtakos galia įsakymai buvo pakeisti“ (Arkivyskupas von Rheggio, pamokslas 1562 01 18. – Mansi XXIII, p. 526).

„**Tai šventoji Katalikų bažnyčia perkėlė poilsio dieną iš šabo į sekmadienį – pirmąją savaitės dieną... Kokiai bažnyčiai paklusta visas civilizuotas pasaulis? Protestantai... išpažįsta gilų nuolankumą Biblijai, bet iškilmingu sekmadienio šventimu jie tuo pačiu pripažįsta Katalikų bažnyčios valdžią. Biblija sako: 'Atmink ir švęsk šabo dieną', o Katalikų bažnyčia sako: 'Ne, švęsk pirmąją savaitės dieną!', ir visas pasaulis jai paklusta**“ (Pater Enright, 1889 12 15).

„Klausimas: Kuo tu gali įrodyti, kad Bažnyčia turi valdžią pakeisti nustatytas šventes? Atsakymas: Būtent tuo, kad ji perkėlė šabą į sekmadienį, ir protestantai tai pripažįsta, nors yra akivaizdus prieštaravimas tame, kad jie sekmadienį švenčia, o daugelį kitų švenčių, nustatytų tos pačios Bažnyčios, atmeta“ (H. Tuberville, „Abridgement of Christian Doctrine“, Donay-Kolleg, 1649, p. 58).

„Be abejonės, Katalikų bažnyčia pretenduoja į tai, kad šis pakeitimas [šabo į sekmadienį] yra jos reikalas... ir laiko tai savo autoritetu religiniuose klausimuose ženklui“ (Kardinolo Gibbons tarnyba, per kanclerį H. F. Thomas, 1895 m. spalio 2 d.).

9. Apr 13, 18 randame kitą požymį – žvėries skaičių: „Čia slypi išmintis! Kas išmano, teapskaičiuoja žvėries skaičių, nes tai žmogaus skaičius, ir jis yra šeši šimtai šešiasdešimt šeši“.

Vienas tarnybinis Romos popiežiaus vardas – tai „**Vicarius Filii Dei**“, kuris išvertus reiškia „**Dievo Sūnaus vietininkas**“. Atsakyme į katalikų žurnalo „Our Sunday Visitor“, 1915 04 18 skaitytojo klausimą, patvirtinama: „Ant popiežiaus tiaros išgraviruotos raidės iš tikrųjų yra

V* - 5
I - 1
C - 100
A - 0
R - 0
O - 1
U* - 5
S - 0
F - 0
I - 1
L - 50
I - 1
I - 1
D - 500
E - 0
I - 1
666

*U ir V lotynų kalboje turi tą pačią skaičių reikšmę.

„Vicarius Filii Dei“... Šis pavadinimas (kuris jau savaime yra Dievo niekinimas, nes nesiskaito su tikruoju Kristaus atstovu žemėje – Šventąja Dvasia; žr. Jn 16, 12–15; 14, 26; Rom 8, 26) yra žvėries vardas (Apr 13, 17). Pasak Apr 13, 17–18 žvėries vardo skaičius yra 666. Kadangi lotynų kalbos abėcėlėje kai kurios raidės turi ir skaičių reikšmes, belieka juos tik sudėti. Tai pranašystė, kuri parodo šį antikristą (plg. 2 Tes 2, 3–12; 1 Jn 4, 3; 2 Jn 7; Rom 8, 3). Graikiškas žodis „**antikristas**“ reiškia „**tą, kuris sėdasi į Pateptojo vietą (anti – vieta ir crio – patepti)**“ (Konkordantes NT, p. 371).

Kitais žodžiais tariant, **šis antikristas** – tai tariamas Kristus vietininkas – būtent tai, kuo popiežius ir pretenduoja būti. Jeigu popiežius prisistatytų Naujojo Testamento kalba, tai jis turėtų pasakyti: „**Aš – antikristas!**“

Po to, kai Jėzus Kristus išžengė į dangų, Jis yra vienintelis tikrasis dangiškosios šventyklos Vyriausiasis Kunigas: „*kaip einantis kunigystės tarnyba šventijoje vietoje ir tikroje padangtėje, kurią pastatė ne žmogus, o Viešpats*“ (plg. Hbr 8, 1-2). Čia Jėzus per Savo aukos kraują kasdien siūlo mums kelią prie Dangiškojo Tėvo malonės sosto (žr. Jn 14, 6.13-14; Rom 8, 34), prie kurio mes visada galime ateiti be žmonių tarpininkavimo, patys melsdamiesi, tikėdami ir pasitikėdami Jėzaus išperkamuosiu krauju (žr. Hbr 4, 14-5, 10; Mt 6, 7-25; Mt 6, 1-15). Mokymas apie papildomą žmonių ar „mirusių šventųjų“ tarpininkavimą, pasak Apr 13, 6, yra „*žvėries piktžodžiavimas Dievui, netikimas Jo vardo ir Jo buveinės danguje*“ (plg. Dan 8, 11-14 ir 12, 11 – ten šis faktas pavaizduotas „suaubingąja pabaisa“, arba kaip nusikaltimas prieš šventyklą).

ŽVĖRIES ŽENKLAS

Tai ne parodomasis skiriamasis ženklas, kuris kiekvienam žmogui bus brukamas prieš jo valią. Jei nebūtų galima apsisaugoti nuo šio, tai Dievo išpėjimas nepriimti šio ženklo neturėtų prasmės. Tie, kurie atmes **Jo vardo ženklą (autoriteto ir priklausomybės ženklą) aprašyti kaip tie: „...kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo!“** (Apr 14, 12) Tai tie, kurie gavo Dievo anspaudą (Apr 7, 3.4; 14, 1), nugalėjusieji žvėries ženklą (Apr 15, 2; plg. Dan 3), nes žvėries ženklas apima ir Dievo įsakymų laužymą (plg. Jokūbo 2, 10), o Dievo anspaudas, Jo sandora, išreikšta Dešimtyje Jo įsakymų (žr. Žemiau).

Žvėries ženklą žmonės priims ant kaktos arba ant rankos (žr. Apr 13, 16; 14, 9). Kakta yra sąmonės (tikėjimo, ištikinimo) simbolis, ranka – simbolizuoja žmonių veiksmus (įstatymų laikymąsi ar nesilaikymą). Tai parodyta ir Pakartoto Įstatymo 11, 8.18 (plg. Įst 13, 1-6), kur kalbama apie visų įsakymų laikymąsi.

Kas supranta ketvirtojo įsakymo išskirtinumą, bet atmets jį – įsakymą, apie kurį Dievas pasakė, kad tai Jo autoriteto ženklas, o priima Romos pasirinktą viršenybės ženklą, tas priima sąjungos su Roma žymė – žvėries ženklą. Kai bus išleistas privalomas sekmadienio šventimo įstatymas, žmonės turės rinktis tarp dieviškų ir žmogiškų įsakymų, ir tie, kurie atkakliai nesilaiko Dievo įsakymų, priims žvėries ženklą. Tiems, kurie nuoširdžiai švenčia sekmadienį, yra skirti šie žodžiai: „*Ir štai Dievas nebepaiso anų neišmanymo laikų, bet dabar skelbia žmonėms, jog visiems visur reikia atsiversti*“ (Apd 17, 30).

DIEVO ANTSPAUDAS

Žymė, arba anspaudas Biblijoje turi tą pačią reikšmę (žr. Rom 4, 11).

Antspaudas privalo atspindėti tris dalykus:

1. Savininko vardą, pvz., Vytautas.
2. Savininko oficialią padėtį, pvz., kunigaikštis.
3. Jam pavaldžią teritoriją, pvz., Lietuvos didžioji kunigaikštystė.

Dievo anspaudas, Jo amžinos Sandoros ženklas yra su-sijęs su Jo Įstatymu ir parodytas ketvirtajame įsakyme (Iš 20, 8-11): „*Atminti ir švėsk šabo dieną. Šešias dienas trūsi ir dirbsi visus savo darbus, bet septintoji diena yra Viešpaties, tavo Dievo, šabas; nedirbsi jokio darbo nei tu, nei tavo sūnus ar dukte, nei tavo vergas ar vergė, nei tavo galvijai, nei atveivis, gyvenantis tavo gyvenvietėse. Juk per šešias dienas Viešpats padarė dangų ir žemę, jūrą ir visa, kas juose, bet septintąją dieną ilsėjosi. Todėl Viešpats septintąją dieną palaikino ir pašventino*“ (plg. Iš 31, 13.17-18).

Nepaisant, kad visi Dievo įsakymai yra vienodai svabūs (žr. Jok 2, 10), tik ketvirtajame mes randame Dievo anspaudą požymių:

1. Dievo vardas: „*Aš tavo Viešpats Dievas*“.
2. Titulas: „*Kūrėjas*“.
3. Pavaldį teritoriją: „*Dangus ir žemė, jūra ir visa, kas juose*“.

Apie sabatą Biblija kalba kaip apie amžiną Dievo ženklą: „*Stenkitės laikytis mano šabų, nes tai [amžinas] ženklas tarp Manęs ir jūsų per visas jūsų kartas, duotas tam, kad žinotumėte, jog Aš, Viešpats, jus pašventinu*“ (Iš 31, 13; plg. Iš 31, 16-17; Ez 20, 12.20).

Jėzus pasakė: „*Nemanykite, jog Aš atėjęs panaikinti Įstatymo ar Pranašų. Ne panaikinti jų atėjau, bet įvykdyti. Iš tiesų sakau jums: kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė ir nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo, viskas išsipildys*“ (Mt 5, 17-18).

Kartą kažkas priėjo prie Jėzaus ir Jo paklausė: „*Mokytojau, ką gera turiu daryti, kad išgyčiau amžinąjį gyvenimą?*“ O Jėzus jam pasakė: „*Jei nori įeiti į gyvenimą, laikykis įsakymų... nežudyk, nesvetimauk, nevok, melagingai neliudyk*“ (Mt 19, 16-19).

Septintoji diena – šabas, sabata yra svarbiausioji Dievo Įstatymo dalis, **kassavaitinė Kristaus, mūsų Kūrėjo ir Atpirkėjo atminimo diena.**

„*Pradžioje buvo Žodis. Tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas... Visa per Jį atsirado... Tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų; mes regėjomejo šlovę... pilno malonės ir tiesos*“ (Jn 1, 1-3.14).

Šabas, sabata yra analogas atilsio, kuris buvo pažadėtas Izraelio tautai, keliaujančiai į Kanaaną, ši diena, mums, keliaujantiems į dangiškąjį Kanaaną, yra atminimas mums pažadėto atilsio (2 Pt 3, 13; Hbr 11, 10.39.40; Apr 21, 2), kurį turėsime po Kristaus antrojo atėjimo (Hbr 3, 10-19; 4, 1-11, plg. Įst 4, 1-2; 1 Kor 10, 11-13), po 6000 metų klajojimo per „žmonijos istorijos dykumą“ - nuo nuopolio Rojuje.

Padirbėję ir sudėję Biblijoje paminėtų žmonių kartų gyvenimo metus nuo Adomo iki Kristaus, gautume apytiksliai 4000 metų (žr. Pasaulio istorijos Atlasas, 1990 m., K.Thienemanns leidykla, Štutgartas-Viena). Tai gi mes aiškiai matome, jog išties priėjome prie Dievo iš anksto nustatytos pasaulio istorijos pabaigos, **iki šeštojo tūkstantmečio pabaigos.** Apie Kristaus antrąjį atėjimą Biblija sako: „*...viena diena pas Viešpatį yra kaip tūkstantis metų, ir tūkstantis metų – kaip viena diena*“ (2 Pt 3, 8).

Ar dabar suprantate, kad visa yra „*...arti, prie slenkščio*“ (Mt 24, 33)?

Naujajame Testamente Dievo tauta yra pavadinta dvasiniu Izraeliu, kurio širdis per tikėjimą Jėzumi Kristumi bus pripjaustyta (plg. Kol 2, 11-12; Rom 2, 28-29; Gal 3, 6-9.28-29; 5, 6; 6, 15; Rom 11, 25; 1 Pt 2, 9-10). Nauja sąjunga su Kristumi Jo kuriančios galios dėka padeda kiekvienam žmogui gimti nauju kuriniu. Tai buvo iš anksto išpranašauta per pranašą Jeremiją: „*...Ateina dienos, – tai Viešpaties žodis, – kai sudarysiu naują sandorą su Izraelio namais ir Judo namais... Įdiegsiu jiems savo Įstatymą, ir išsiųsiu jiems širdį. Tada Aš būsiu jų Dievas, o jie bus mano tauta*“ (Jer 31, 31-33).

Todėl Dievo tauta visada šventai laikysis Jo įsakymų: „*Ir įnirto Slibinas prieš moterį, ir metėsi kautis su kitais jos palikuonimis, kurie laikosi Dievo įsakymų ir saugoja Jėzaus liudijimą*“ (Apreiškimo 12, 17; moteris - pranašystėje simbolizuoja bažnyčią; paleistuvė, atvirksčiai – puolusių bažnyčią; plg. 2 Kor 11, 2; Ez 16; Apreiškimo 17; 18).

Dabar jau žinome simbolių reikšmes, minimas Trijų angelų žinioje iš Apreiškimo 14-ojo skyriaus:

1. Ji byloja, *kad dabar Auksčiausiojame dangiškajame Teisme* (Apr 14, 6-7) *vyksta tiriamasis teismas* (sprendžiamas mūsų amžinasis gyvenimas).

2. Ji byloja, kad protestantizmas **taip pat** krito (Apr 14, 8) ir, pasak Apr 18, 1-5, „*...pavirto demonų buveine, visų netyrųjų dvasių pastoge*“. Angelas kreipiasi į visus nuoširdžius krikščionis (Jo tautą): „*Įeik iš Babelės, Mano tauta, kad nedalyvautum jos nuodėmėse ir nepatirtum jos negandų!*“ (Apr 18, 4)

3. Girdime labai rimtą ir kupiną meilės Dievo išpėjimą visam pasauliui: **visi, kurie garbina popiežiją arba jos protestantiškąjį – ekumeninį atavzdą tuo, kad (priešingai sveikai nuovokai) yra priversti švesti sekmadienį, priims žvėries ženklą ir patirs amžiną pragaištį** (žr. Apr 14, 9-11).

4. Apreiškimo 14, 12 parodo žmonių grupę, kurie nepriims žvėries ženklo. Jie laikosi visų Dievo įsakymų (taip pat septintosios dienos – šabo, sabatos įsakymo; plg. Apd 7, 38) ir Jėzaus tikėjimo.

AR JŪS GALITE IŠSTOVĖTI TEISME?

Pirmasis angelas kalba apie Dievo teismą, kuris įvyks danguje **prieš** Kristaus antrąjį atėjimą (plg. Dan 7, 9-12; 2 Kor 5, 10), nes, prieš Jam pasirodant, turi būti nustatyta, kas bus pažadintas iš mirties miego amžinajam gyvenimui ir kas, Jam atėjus, bus gyvas paimtas į dangų (žr. 1 Tes 4, 15-17; Joną 5, 27-29; Apreiškimo 20, 5-6). Be to, Biblija byloja apie 1000-ties metų teismą Danguje **po** Kristaus antrojo atėjimo, kuriame visi tikintieji bus kaip „teismo tarėjai“, paskelbiant nuosprendį puolusiems angelams ir mirusiems netikintiesiems (Dan 7, 22; 1 Kor 6, 2-3; Apreiškimo 20, 4), kuris bus paskelbtas ir įvykdytas **po** 1000-ties metų, kai visi netikintieji prisikels (žr. Jn 5, 29; Apreiškimo 20, 7-15). Dešimt įsakymų yra nekintantis matas Dievo teisme (žr. Mok 12, 13-14; Apr 11, 18-19; Ps 89, 35; Mt 7, 21); lygiai, kaip ir pavyzdinės Jėzaus mintys (žr. Fil 2, 5; Rom 15, 5) yra mūsų matas; Jis sakė: „*Mano džiaugsmas – vykdyti Tavo valią, Mano Dieve, Tavo Įstatymą turiu širdyje!*“ (Ps 40, 9; plg. Jn 6, 38; 4, 33; Ps 40, 7-9; Hbr 10, 9; Lk 22, 42). Aišku, mes meldžiamės: „*Teesie Tavo valia*“, tačiau kaip mūsų nuodėmingame gyvenime faktiškai atrodo Dievo valios įgyvendinimas? Biblija sako: „*Nuodėmė – tai Įstatymo laužymas*“ (1 Jn 3, 4) ir „*atpildas už nuo-dėmę – mirtis*“ (Rom 6, 23). Ir jei mes iš pranašo lūpų sužinome: „*Argi gali etipias pakeisti savo odą, o leopardas – savo dėmes? Tada ar, įgudę blogai elgtis, galėtumėte daryti gera*“ (Jer 13, 23; plg. Rom 7, 24) ir ištiriam savo gyvenimą, tai privalome suvokti, kad mes neturime jokios galimybės išvengti dieviškojo teismo ir amžinos mirties. O Dievas ruošia **išgelbėjimo kelią** visiems žmonėms, iki šiol buvusius šėtono vergijoje. Šis dieviškosios meilės kelias vadinasi „**Jėzus Kristus**“.

„*Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viangimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą*“ (Jn 3, 16). Golgota yra kaip atminimo kalva nesuvokiamos aukos, kuri buvo reikalinga Dievo Įstatymo laužytojams išpirkti, todėl negalime nuodėmės vertinti kaippažką nekalto (žr. Rom 6, 15 ir toliau). Dievo siūloma malonė – ne paprastas pasiūlymas, ji reikalauja Jūsų sutikimo ir visiško pasišventimo Dievui. Jėzus sako: „*Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nemeina pas Tėvą kitaip, kaip tik per Mane*“ (Jn 14, 6). Jėzus Savo gyvenimu parodė mums kelią pas Tėvą, kelią į amžinąjį gyvenimą.

TALONAS

Gauti vieną knygą ir Biblijos tyrinėjimo kursą

- „**Didžioji kova**“
Ši į 45 kalbas išversta knygą parodo šviesą, kuria Biblija apšviečia praeitį, dabartį ir ateitį.
- „**Kelias pas Kristų**“
- Neakivaizdinis kursas „Naujas gyvenimas“**
Šis papildomas nemokamas neakivaizdinis kursas Jums padės geriau suprasti Bibliją ir atskleis tikrus pranašavimus, kurie išsipildė praityje, vyksta dabarty ir įvyks ateityje politinėje, religinėje ir ekonominėje pasaulinių įvykių arenoje. Biblijos kursą siūlome rusų ir anglų kalbomis.

Jūsų adresas:
Indeksas _____
Miestas, gyvenvietė _____
Gatvė, Nr. bt. _____
Vardas, pavardė _____

Prašome, pažymėkite kryželiu ties pageidaujama knyga, išskirkite šį taloną ir išsiųskite leidėjui:

Estonian Seventh Day Adventist Church Reform Movement
Tähe 12, 11619 Tallinn, Estonia
tel. +372 55 987 309
+372 65 72 468
espareform@hotmail.ee
Nemokamai ir be jokių išpareigojimų!

Kaip per Jėzų Kristų mes galime gauti amžinąjį gyvenimą? Šiandien Jėzus atsako taip, kaip ir anuomet: „*Laikykis įsakymų... ir sek paskui Mane*“ (Mt 19, 17.21; plg. 1 Pt 2, 21–25; Apr 14, 4).

Mums šiandien sekti Juo reiškia tyrinėti Jo gyvenimą Šventajame Rašte (Jn 5, 39; 8, 31–32) ir paklusti Jo Žodžiui (Jn 3, 36; Hbr 5, 8–9; 11, 8 ir toliau; Jok 4, 7; Rom 16, 26). Šventoji Dvasia sužadins mus imtis tų pačių veiksmų, kaip ir tada, Sekminių dieną, kai žmonės suvokė savo nuodėmingumą ir sušuko: „*Ką mums daryti?*“ Apaštalo Petro atsakymas nuskambėjo: „*Atsiverskite!*“ (Apd 2, 37–38). Kitu atveju jis tarė:

„*Tad atgailaukite ir atsiverskite, kad būtų išdildytos jūsų nuodėmės*“ (Apd 3, 19).

Dievo Įstatymas kaip veidrodis mums parodo, kiek mes esame nuodėmių suteršti (žr. Rom 4, 15; 3, 20; 7, 7), kurias Jėzus trokšta nuplauti Savo krauju. Šiuo momentu ir gimsta žmogaus atsakomoji meilė Dievui. Jėzus apie nusidėjėlį sako: „*Jai atleidžiama daugybė jos nuodėmių, nes ji labai pamilo...*“ (Lk 7, 47). „*Mes mylime, nes Dievas mus pirma pamilo... Nes tai ir yra Dievo meilė* (atsakomoji) – vykdyti Jo įsakymus. O Jo įsakymai nėra sunkūs“ (1 Jn 4, 19; 5, 3). Jeigu mes mylime Kristų, Dievas duoda mums jėgų nugalėti nuodėmę. „*Jei Mane mylite, jūs laikysitės Mano įsakymų... ir Jis duos jums kitą Globėją... Tiesos Dvasią*“ (Jn 14, 15–17). Meilė ir Šventosios Dvasios suteikta galia padarys mus gebančius nugalėti nuodėmę, kaip nugalėjo Jėzus (žr. Jn 15, 10; 1 Jn 5, 4–5; Apr 3, 21).

Dievo Sūnaus Jėzaus žmogiško įsikūnijimo dėka (žr. Fil 2, 5–8; Jn 16, 28) mes galime būti tikri, kad Dievas žino, kokią jėgą Jis turėtų mums padovanoti, kad sektume Juo pagal Jo valią ir mūsų silpnu nuodėmingu kūnu pasipriešintume gundymams. „*Kadangi vaikų kraujas ir kūnas bendri, tai ir Jis lygiomis juos prisėmė, idant mirtimi sunaikintų tą, kuris turėjo mirties valdžią, tai yra velnią, ir išvauduotų tuos, kurie, bijodami mirties, visam gyvenimui buvo patekę į vergiją. Juk iš tiesų Jam rūpėjo ne angelai, o Abraomo palikuonys. Todėl Jis turėjo visų kuo tapti panašus į brolius, kad būtų gailestingas ir ištikimas Dievui vyriausiasis kunigas ir galėtų permaldauti už tautos nuodėmes. Pats iškenčęs gundymus, Jis gali padėti tiems, kurie yra gundomi*“ (Hbr 2, 14–18).

Mes tik tada gausime tokią jėgą, kuri įveikia nuodėmę, kai patikėsime (žr. Jn 6, 28–29) pavyzdiniu Jėzaus teisumu (nenuodėmingas, įsikūnijęs į nuodėmingą kūną; plg. Rom 8, 3; Hbr 4, 15) ir tikėjimu kiekvienas asmeniškai priimsime Jo pasiaukiančią mirtį vietoje mūsų (žr. Jn 3, 16; 1, 29).

„Gelbėkite savo gyvybę ... kad neprაžūtumėte!“ (Pr 19, 17)

„*Mes turime tvirtčiausią pranašų žodį. Jūs gerai darote, laikydamiesi jo tarsi žiburio, šviečiančio tamsioje vietoje, kol išaus diena ir jūsų širdyse užtekės aušrinė*“ (2 Pt 1, 19).

„*Jūs tyrinėjate Raštus, nes manote juose rasią amžinąjį gyvenimą. Tie raštai ir liudija apie Mane*“ (Jn 5, 39).

„*Tenykščiai pasirodė esą kilnesni už tesalonikičius. Jie labai noriai priėmė žodį ir kasdien tyrinėjo Raštus, ar taip esą iš tikrųjų*“ (Apd 17, 11).

„*Neniekinkite pranašavimui! Visa ištirkite ir, kas gera, palaikykite! Susilaikykite nuo visokio blogio! Pats ramybės Dievas jus tobulai tepašventina ir teišlaiko sveiką bei nepeiktiną jūsų dvasią, sielą ir kūną mūsų Viešpaties Jėzaus atėjimui... Saikindamas jus Viešpačiu, prašau, kad šis laiškas būtų perskaitytas visiems broliams*“ (1 Tes 5, 20–23.27).

Jėzus mirė ne už Savo asmenines nuodėmes, nes parašyta: „*Susitinkite su Dievu! Tą, kuris nepažino nuodėmės, Jis dėl mūsų pavertė nuodėme...*“ (2 Kor 5, 21; plg. 1 Jn 3, 5; Jn 8, 46). Ir tai reiškia, kad mes turime atgailauti dėl mūsų neteisumo, suvokti jį, nusigręžti nuo nuodėmės (nuo Dievo Įstatymo laužymo) ir paklusniai sekti Juo (žr. Pat 28, 13; 1 Jn 1, 6–10; 2, 4; 3, 3–10; 1 Pt 2, 21; Mt 10, 34–39).

Tikėjimas ir atgaila – tai Dievo dovana nuosirdžiai ieškančiam. Juos Dievas Šventosios Dvasios pagalba pažadina mumyse, jei tik mes suteikiame Jam galimybę.

Tikėjimas ateina per skelbimą ir Dievo Žodžio tyrinėjimą (Rom 10, 17). Jėzus pasakė: „*Jūs tyrinėjate Raštus, nes manote juose rasią amžinąjį gyvenimą. Tie Raštai ir liudija apie Mane*“ (Joną 5, 39; plg. Luką 24, 25–27; Joną 2, 22; Rom 16, 26; Apaštalo darbai 17, 11–12).

Nuoastabiū būdu išsipildžiusių Dievo pranašysčių tyrinėjimas (prieš daugelį amžių numatyta pasaulinė istorija ir Jo Sūnaus apsišėikimas) mus įtikina Dievo išgelbėjimo plano per Jėzų Kristų patikimumu ir sukuria tvirtą tikėjimo pamatą būsimų įvykių atžvilgiu (žr. 2 Pt 1, 19–21). Nuosirdžiai tyrinėjant Dievo Žodį mums pažadėtas nematomas dieviškasis Mokytojas: „*O Globėjas – Šventoji Dvasia, kurį Mano vardu Tėvas atsiųs, – Jis išmokys jus visko ir viską primins, ką esu jums pasakęs... Ji ves jus į tiesos pilnatvę... Tavo žodis yra tiesa*“ (Jn 14, 26; 16, 13; 17, 17). Kas paniekina Dievo malonę, sąmoningai nesiklauso tiesos žodžių, neskaito jų ir netyrinėja, tas iš Dievo negaus jokios gelbstinčios tikėjimo jėgos ir galiausiai taps vienu iš tų, kurie yra amžiams prarasti (Jer 6, 17–19; 9, 12–15; Oz 4, 6).

„*Jei kuriam iš jūsų trūksta išminties, teprašo Dievą, kuris visiems dosniai duoda ir neprieikąstauja, ir jam bus suteikta*“ (Jok 1, 5). Jėzus mums sako: „*Prašykite, ir jums bus duota... Jei tad jūs, būdami nelabi, mokate savo vaikams duoti gerų daiktų, juo labiau jūsų dangiškasis Tėvas duos gera tiems, kurie jį prašo*“ (Mt 7, 7.11). Todėl tik prašykite, kaip tai darė Dovydas: „*Sukurk man tyrą širdį, Dieve, ir atnaujink manyje ištikimą dvasią*“ (Ps 51, 12; plg. Ps 139, 23–24).

Kas nuosirdžiai tiki ir meldžiasi, tas asmeniškai patirs: „*Aš visa galiu Tame, kuris mane stiprina*“ (Fil 4, 13). Tik nuosirdžiai sekant Kristų ir Juo pasiliaujant, kaip mūsų gyvu išgelbėtoju, mes galime išsiugdyti savyje charakterį panašų į Jo ir tokiu būdu būti pasiruošusiems mūsų Viešpaties antrajam atėjimui. „*Štai Sandora, kurią Aš su jais sudarysiu, praslinkus anomis dienoms, – sako Viešpats: – Aš duosiu savo įstatymus jų širdims ir juos įrašysiu jų mintyse*“ (Hbr 10, 16; plg. Jer 31, 33).

Ar atmenate, kad Edeno sode žmonių paklusnumas buvo išbandytas vieno medžio vaisiumi (gero ir pikto pažinimo medis; žr. Pr 2, 16–17)? Mūsų laikais, šiomis paskutinėmis dienomis, paklusnumas vėl bus išbandytas vienu ypatingu įsakymu (žr. Jok 2, 10). Žaltys gundytojas tada kalbėjo: „*Ar tikrai Dievas sakė...?*“

Prie kokių katastrofiškų pasekmių privedė žmogų šis nepaklusnumas?! (žr. Pr 3) Dievo priešas ir šiandien sėja į žmonių širdis abejonę Dievo įsakymo vienareikšmiškumu: „*Ar tikrai Dievui taip jau ir svarbi ši septintoji diena?*“

Jeigu jau nustatyta, kad sekmadienis yra ne kas kita, o žmogiškas nurodymas, tai negalima praleisti Jėzaus žodžių: „*Gerai apie jus, veidmainius, pranašavo Izaijas... Veltui jie Mane garbina, mokydami žmonių išgalvotų priesakų... Apleidę Dievo įsakymą, jūs įsikibę laikotės žmonių papročių*“ (Mk 7, 6–9).

Taip pat per pranaša Ezechelį Dievas įspėja Savo tautą: „*... Nesekite savo tėvų įstatais, nesilaikykite jų įsakų [tradicijų] ir nesuiterškite jų stabais. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas; sekite mano įstatais, uliaai laikykites mano įsakų ir švęskite mano šabus, idant jie būtų ženklas Man ir jums, kad žinotumėte, jog aš esu Viešpats, jūsų Dievas*“ (Ez 20, 18–20; Jer 9, 12–14).

Žmogiški įsakymai ir tradicijos neišlaisvina mūsų nuo krikščioniškų principų: „*Dievo reikia klausyti labiau negu žmonių*“ (Apd 5, 29; 4, 19).

Ką jūs išsirinksite: Viešpaties šabą, Jo šventą sabato dieną, ar popiežišką sekmadienį? (žr. Jer 10, 2; 1 Kar 18, 21; 1 Sam 15, 22–23).

Šventoji Dvasia mums sako: „*Jei šiandien išgirsite Jo balsą, neužkietinkite savo širdžių... nes kas įžengia į atilso šalį, ilsisi po savo darbų, panašiai kaip Dvasia ilsėjosi po savųjų. Tad stenkimės įžengti į aną atilį (sabatos), kad niekas nebenuplūtų, sekdamas neklausniųjų pavyzdžių*“ (Hbr 4, 7.10–11).

Bus išgelbėti tie, apie kuriuos Biblijoje pasakyta: „*Čia pasirodo ištvėrmė šventųjų, kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo!*“ (Apreiškimo 14, 12).

Baisios bausmės ir teismai greitai kris ant tų žmonių, kurie priims žvėries ženklą, vardą ir jo vardo atvaizdą (t. y. paklus antdieuviškam religiniam – politiniam autoritetui) ir tuo pasipriešins vienareikšmiškai Viešpaties valiai ir Jo išėjimui (Apreiškimo 13, 16–18; 14, 9–11; 16, 2; 18; 19, 19–21).

Ši žinia apie teismą gali gąsdinti, bet ji yra mylinčio Dievo išganinga žinia, kuris „*... nenorėdamas, kad kuris pražūtų, bet kad visi atsiverstų*“ (2 Pt 3, 9).

Kiekvienas nuosirdus tikintysis įsitikins: „*Pagarbi Viešpaties baimė – pažinimo pradžia*“ (Patarlių 1, 7; plg. Luką 12, 4–5; Išėjimo 20, 20). Baimė gimdo tik nuodėmę (žr. Pradžios 3, 10–11), tačiau kai mes priimsime ir suvoksime Dievo meilės Jėzuje Kristuje dovanojamą nuodėmių atleidimą, patirsime: „*Nėbėra meilėje baimės, bet tobula meilė išveja baimę... taigi kas bijo, tas dar netobulai myli. Mes mylime, nes Dievas mus pirmas pamilo*“ (1 Jn 4, 18–19).

Suglumimo jausmas virs išgelbėjimo suvokimu, o baimė prieš Dievą – nuolankia meile, padėtis be išėities – tikslo siekimu, o baimė – džiaugsmingu Dievo pažadų laukimu. Ta dieviškoji malonė, galimybė atgailauti ir atsiversti truks neilgai! Išnaudokite šį laiką rimtam savęs ištyrimui ir atgailai, nes malonės laiko lieka vis mažiau, Kristaus antrasis atėjimas artėja. Laiko ženklai mums liudija – **tai pats paskučiausias pasaulio istorijos laikas!**

„*O Viešpaties diena ateis, kaip vagis. Tuomet dangūs praeis su smarkiū ūžesiu, stichijos nuo karščio suirs, ir žemė su savo veikalais sudegs... stenkitės, kad jo akivaizdoje būtų rasti nesu- tepti, nepeiktini ir taikingi*“ (2 Pt 3, 10.14; plg. Izaijo 55, 6–9; Malachijo 3, 17–20).

„*Visa tai išklausius, paskutinis žodis būtų toks: bijok Dievo ir laikykis Jo įsakymų, nes tai saisto visą žmonių. Juk Dievas kiekvieną paauks atsakyti už darbą, net slap- tą – ir gerą, ir blogą*“ (Mok 12, 13–14).

